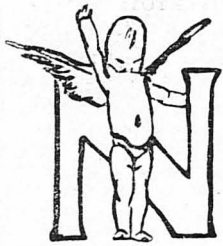

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια ἐξ τοῦ προηγουμένου)

Α ἄγιος ποὺ ἡ ὄρεξ περιπόδων χωρὶς ν' ἀντιληφθῶμε τίποτα τὸ ὑποπτό.

Ἔφτασαν καὶ πέρασαν τὰ μεσάνυχτα. Κάτω στοὺς σταυλοὺς λαλήσανε τὸ ἓνα κοντὰ στ' ἄλλο τὰ κοκκόρια.

Κι' ὁ Τρισκατάρατος δὲν φάνηκε.

Ὁ Θεὸς μᾶς λυτήθηκε, φαίνεται.

Μολαταῦτα βρισκόταν διαρκῶς ὁ θάνατος μέσα στὸ σπίτι. Ἄγγιξε ἓνα-ἓνα τ' ἀγαπημένα μου πρόσωπα μὲ τὴς ζορῆς του φτεροῦγγες καὶ τοὺς ἔπαιρνε τὴ ζωὴ.

Ἡ μάνα μου πέθανε!...

Ἔσβουσε ἦσυχ-ἦσυχ, ὅπως ἓνα λυχνάρι ποὺ τὸ σόνεταν τὸ λάδι. Δὲν εἶχα πειὰ δάκρυα γιὰ νὰ τὴν κλάψω.

Ἡ ἀλλεπάλληλες συμφροεὶς μοῦσαν φέρεται μὰ παραξένη ἀναίσθησία. Δὲν ἔνοιωθα ὄρεξι γιὰ ὕπνο, ἀν κα' ἦμιον θεοηήσιτιος δυὸ ἢ τρεῖς μέρες στὴ σειρά.

Ὁ ἐφημέριος μὲ συμβούλευσε νὰ πιῶ λίγο γάλα μὲ τσάι καὶ ν' ἀναπαύω λίγες ὥρες, μὰ δὲν εἶχα πειὰ διάθεσι γιὰ τίποτα.

Περιμένα μ' ἀγωνία τὴν ἀγὴ γιὰ νὰ φύγω ἀπ' τὸ καταραμένο αὐτὸ μέρος.

Πῶς νάβλεψα μάτι βλέποντας στὴν ἀράδα μέσα στὴ μεγάλη αἰθουσα τ' ἀγαπημένα μου παιδιὰ νεκρά, νεκρὴ τὴ γρηὰ μητέρα μου;

Ἄπορῶ πῶς δὲν μοῦ σάλεψε τὸ λογικὸ. Ὄφραπε νὰ εἶχα τρελλαθεῖ ὕστερα ἀπ' ὅσα μοῦ συνέβησαν, ὕστερα ἀπ' τὴς φορικτὲς τραγωδίες ποὺ εἶδαε τὰ μάτια μου...

Ἔξω ἡ μπόρα εἶχε σταματήσει. Φυσοῦσε ὁμοῦ δυνατὸς ἄνεμος κι' ὁ οὐρανὸς ἦταν βορρακομένος. Τὰ παραθυρόφύλλα τοῖζανε κα' οἱ ἀνεμοδείχτες ψηλά στὴ στέγη ἔσκουζαν πένθημα...

Μολαταῦτα ἦμαστε ἦσοχοι. Ἐλπίζαμε πῶς ὁ βρυκόλακας δὲν θὰ μᾶς ἐπισκεφτότανε. Κι' ὅσο πλησίαζε ἡ ἀγὴ, τόσο ἔξαλάφρωνε ἡ καρδιά μας...

Κατὰ τὸ γλυκοζαράγμα παρακάλεσα τὸν ἐφημέριον ν' ἀναπαύθῃ. Τὸν ὀδήγησα στὸ δωμάτιό μου καὶ τὸν βοήθησα νὰ πλαγιάσῃ.

Ὁ ἀγαθὸς γερο-κληρικὸς ἦταν κατάκοπος καὶ βυθίστηκε ἀμέσως στὸν ὕπνο.

Ὅταν γύρισα στὴν αἰθουσα τῶν νεκρῶν, βρήκα τὸν γιὸ μου μισοκοιμισμένο, μὲ τὸ κεφάλι κρυμασμένο στὸ στήθος. Τὸν λυτήθηκα καὶ δὲν θέλησα νὰ τὸν ἔξυπνήσω. Κάθησα πλάι του καὶ βυθίστηκα σὲ ὀλιθερῆς σκέψεις...

Πόσο κράτησε αὐτὸ, δὲν ξέρω. Ὅνειρευόμουν ἔξυπνητὸς σχεδόν, ἡ λαμπάδες ποῖται-γαν πλάι στοὺς νεκροὺς κόντευαν νὰ σωθοῦν καὶ νὰ σβήσουν, ὅταν ἔξαφνα μ' ἔκανε νὰ πεταχτῶ ἀπ' τὸ βῦθιά μου μὰ παραξένη κι' ἀγνωστη φωνή, σ' ἀνήχησε στ' αὐτιά μου.

Ποιὸς μιλῶσε;

Ποιὸς εἶχε μπει μέσα στὴν αἰθουσα; Κῦτταξα γύρω μου ταραγμένος, μὰ δὲν εἶδα κανένα. Σηκώθηκα καὶ βγήκα τότε ὡς τὸν διάδρομο. Ἐσημία κα' ἔκει... Γύρισα στὴν αἰθουσα καὶ στάθηκα πλάι στὸ γιὸ μου ποὺ ἔξακολουθοῦσε νὰ κοιμάται, μὴ ἔξερντας τὴ νὰ κάνω.

Ἐαφινιά ἡ ἴδια φωνὴ ξαναπήχησε πλάι μου, τὸ ἴδιο μουροιορητὸ, τὰ ἴδια μετροδεμένα μισόλογα.

Αὐτὴ τὴ φορά ὁμοῦ δὲν γελάστηκα. Κατάλαβα ἀμέσως τί συνέβαινε. Ἦταν ὁ γιὸς μου ποὺ παραμιλοῦσε, μέσα στὸν ὕπνο του, ἦταν ἡ φωνὴ του. Λὲς καὶ μιλῶσε κάποιος ἄλλος μὲ τὸ στόμα του.

Πρόσεξα καλύτερα κα' ἀνατόχιασα... Ἦξε μου, Θεέ μου, τί μυστήρια!...

Δὲν μοῦ ἦταν καὶ τόσο ἀγνωστη αὐτὴ ἡ φωνή. Ὁχι, ὄχι, δὲν μοῦ ἦταν καθόλου ἀγνωστη. Τὴ θυμήθηκα, τὴ γνώρισα καλὰ πειὰ. Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ δυστυχισμένου τοῦ Δημήτρη...

Μιλῶσε σιγὰ κα' ὑπόκοφα, λὲς κα' ἐρχόταν ἡ φωνὴ του ἀπὸ πολὺ μακριά, ἀπὸ κάποιο βαθὺ πηγάδι, θαρρεῖς, κα' ἔσκυφα κοντὰ στὸν κοιμισμένο γιὸ μου γιὰ νὰ ἔξωρίσω τὰ λόγια του.

Γιὰ μερικὰ λεπτὰ δὲν ἀκούγονταν τίποτ' ἄλλο, ἐκτὸς ἀπ' τὸ βαθὺ κοντανάσασμα τοῦ παιδιοῦ μου.

Ἔξαφνα ὁμοῦ ἡ φωνὴ τοῦ πεθαμένου κηπουροῦ ξαναπήχησε: — Ἀφέντη!... Σῶσε τὴν ψυχὴ σου καὶ τὴ ζωὴ σου, φτωχέ μου ἀφέντη!... Φύγε γρήγορα, δὲν μπορεῖς πῶ γρηγόρα, ἀπ' τὸν τόπο αὐτὸ τὴς κατάρας καὶ τοῦ ὀλέθρου... Καὶ μὴ μὲ ἔξωξας, ἀφέντη!...

Προσεχούχον γιὰ μένα... Κάτι σὰν λυγμὸς ἔπαιξε ἔξαφνα τὴ φωνή. Καὶ τὰ δικὰ μου τὰ μάτια ποῖσαν στεγνὰ τῶσες ὄρες καὶ καίγα-

νε, φλογισμένα ἀπ' τὴν ἀγρόπνια, βορραζώσανε... Ἔξαφνα τὸν σταυρὸ μου κα' ἐπειδὴ τὰ γόνατά μου τρέμανε, κάθησα πλάι, σὲ μιὰ κρεβάτια.

Ἡ φωνὴ ξανακούστηκε πάλι σὲ λίγο: — Τὸν βλέπω καλὰ, ἀφέντη!... Μαντεύω τὴς βδελυρῆς σκέψεις του... Ὅσες παραμονεῖ... Θὰ σᾶς ἀφανίσῃ ὀλους... Ἀποχαίρετα γιὰ πάντα τὴ γῆ ποὺ δοῦλεψες μὲ τὰ χέρια σου, ἀποχαίρετα τὸ σπίτι ποὺ μεγάλωσαν τὰ παιδιὰ σου καὶ φύγε πάλι, ἀφέντη, φύγε!...

Πάλι ἔγινε σιωπὴ. Ὁ γιὸς μου ἀνάσαινε σὰν νὰ πνιγότανε. Σταλαγματιεὶς ἰδρωτὰ κλυοῦσαν ἀπ' τὸ ὄχρὸ του μέτωπο!...

Πέρασε ἀορετὴ ὥρα τώρα, ὡς ποὺ νὰ ξανακουστῇ ἡ φωνή. Κι' αὐτὴ τὴ φορά ἦταν πῶ ὑπόκοφη καὶ πῶ μακρινή: — Φύγε, ἀφέντη, κα' ἔχε τὴς ἐλπίδες σου στὸ Θεό... Γλύτωσε ἀπ' τὸ καταραμένο τέρας... Ἐθάρθη μέρα ποὺ ὁ Θεὸς θὰ τὸν τιμωρήσῃ σύμφωνα μὲ τὰ ἔργα του... Ἀνθρώποι σοφοὶ φέρονται ἀπὸ μιὰ χώρα μακρινὴ καὶ θὰ τὸν ἀφανίσουν... Στάχτη θὰ γίνῃ τὸ σῶμα του τὸ ποτισμένο μὲ τὸ αἷμα τῶσων ἀθῶων... Μὰ φύγε... φύγε ἀν ἀγαπᾶς τὴ ζωὴ σου, ἀν θὲς νὰ σώσης, σὰν καλὸς χριστιανὸς, τὴν ψυχὴ σου!...

Ἡ φωνὴ σῶπασε. Ἐνα δυνατὸ φύσηγμα ἀνέμου τράνταξε σὸ θέμελο ὀλόκληρο τὸ σπίτι.

Ἔξω στὸν κηπο κάποιον δέντρο ξεροξιδώθηκε καὶ σωριάστηκε κά-τω στὴ γῆ, μὲ τρομακτικὸ κρότο, φτεραζομάτια ποικιλῶν ἀνήχησαν καὶ ροαζιεὶς φοβισμένες!...

Ὁ γιὸς μου ἔξυπνήσα. Ἀνασῆκωσε τὸ κεφάλι του καὶ μὲ κῦτταξε σὰν νὰ μὴ μὲ γνώριζε. — Ἀποκοιμήθηρες, παιδί μου; τοῦ εἶπα.

Μὰ δὲν μὴδωκε ἀπόκρισι. Κῦτταξε τότε ἐμένα καὶ τότε τὰ νεκροκεῖ-δάτα ποῖσαν ἐμπρὸς του, σαστισμένους. Ἄ-λωσα τότε καὶ τοῦπιασα τὸ χέρι. Μὰ πρὶν προλάβω νὰ τοῦ μιλήσω, ἓνας κροῦς κρόδος μὴδωσε τὴ γλῶσσα. Τὸ χέρι του ἔκαιγε, ἔκαιγε τρομερὰ.

— Παιδί μου! φώναξα τέλος, καταβάλλον-τας μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ ξαναβρῶ τὴ φωνὴ μου. Παιδί μου, τί ἔχεις;

Ὁ γιὸς μου σφουγγίσε τὸν ἰδρωτὰ ποῖ-τρειε στὸ μέτωπό του καὶ μὴ φράβησε μὲ μεγάλου κόπο: — Δὲν εἶμαι καλὰ, πατέρα!...

— Τί ἔχεις, παιδί μου;

— Θάνα ἀπ' τὴν ἔξαντλησι ἴσως... Τὸ κορ-μί μου πονεῖ. Θαρρὸ πῶς ἔχω πυρετό!...

— Ναι, ἔχεις μεγάλου πυρετό. Πρέπει νὰ πλαγιάσης. Τὰ χέρια σου καίνε!... Τὸ μέτω-πό σου εἶνε φλογισμένο!... Πρέπει νὰ κοι-μηθῆς λίγες ὥρες, φτωχὸ μου παιδί.

— Νὰ κοιμηθῶ;... Ὁχι, ὄχι!... Μέσα στὸ σπίτι αὐτὸ ὁ ὕπνος εἶνε τρομερός. Νοῦ-ζει κανεὶς πῶς βυθίζεται στὴν Κόλασι!... Ὁ-χι, πατέρα, δὲν θὰ κοιμηθῶ!... Ἀποκοιμήθηκα ἔδω στὴ θέσι μου πρὸ λίγης ὥρας κα' ὑπό-φερα τόσο!... Εἶχα τὴν ἐντύπωσι πῶς τα-ξίδευα στὸν ἄλλον κόσμο, πῶς ἔμεινα γιὰ λί-γες στιγμὲς ἓνα ζωάρι, ἓνα πτόμα χωρὶς ζωὴ. Παραξένη λόγια ἤρσαν στ' αὐτιά μου, μὰ δὲν θυμάμαι τίποτα... τίποτα!...

Τὸν καθνεύχασα καὶ τὸν ἔπεισα νὰ πλαγιά-σῃ στὴν τραπέζαρια, σ' ἓναν καναπέ.

Ἄλοι κοιμόντοσαν πειὰ. Ἦμιονα μόνος, θλιβερός καὶ σκοτεινὸς μέσα στὸ σπίτι. Φρου-ροῦσα τοὺς ἀγαπημένους μου νεκροὺς καὶ πα-ραμιλοῦσα κάθε τόσο τὸν Θεό:

— Ἄς ἔξυπνησοῦσι, Κύριε!... Φώτισε τὴ γῆ μὲ τὸν ἥλιου σου!... Ἐλέησε με, Κύριε, ἔλεήσε με!...

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Βλαδιμήρου Χάιντεβιτς).

Συνέχεια: Ὅλα τελείωσαν πειὰ γιὰ μένα!... Ἡ τελευταίεσ συμφορῆς ἦσαν γρήγορες καὶ ἀλλεπάλληλες. Δὲν περιμένα πειὰ παρὰ τὸν θάνατο. Ἄς ἔρθει!...

Ἡ ἐπιθυμία μου νὰ φύγω ἀπ' τὴν ἔπαυλι δὲν πραγματοποιήθηκε. Δὲν τὸ ἤθελε ὁ Θεός. Ἄς γίνῃ τὸ θέλημά του!...

Ὁ γιὸς μου ἔξυπνησε τὸ πρῶτ μὲ δυνατὸ πυρετό. Παραμιλοῦσε, δὲν γνώριζε κανένα, τινάζοταν κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι του, στὸ ὅποιον μὲτέφερα, κα' ἤθελε νὰ φύγῃ!...

Πῶς νάφευγα πειὰ ἀπ' τὴν ἔπαυλι μὲ πρεῖς νεκροὺς κα' ἓναν ἄ-ροστο, μὸστρέλλου ἀπ' τὸν πυρετό;

Οἱ ὑπηρετῆς ἀπελπίστηκαν, ὕστερ' ἀπ' ὅλα αὐτὰ καὶ φύγανε.

Ἔμεινα μόνος μὲ τὴ συντροφια τοῦ γέροντος ἐφημεριοῦ καὶ πῆρα πειὰ τὴν ἀπόφασί μου.

(Ἀκολουθεῖ)

— Σηκώσα μόνος μου μεγάλου πέτρες, γιὰ νὰ χτίσω καὶ νὰ προφυλάξω τοὺς τάφους σου!...